

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 41/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Vajdom, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 9 Co 97/2017-87 z 27. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline

(ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 97/2017-87 z 27. apríla 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Námestovo (ďalej len „okresný súd“) vydal 9. decembra 2009 platobný rozkaz č. k. 4 Ro 422/2009-26, ktorým uložil sťažovateľovi, aby do 15 dní odo dňa jeho doručenia zaplatil navrhovateľovi sumu 1 551,35 € s úrokom z omeškania a náhradu trov konania alebo v tej istej lehote podal proti tomuto platobnému rozkazu odpor. Sťažovateľovi bol označený platobný rozkaz doručený 4. januára 2010.

Sťažovateľ podal 6. mája 2016 okresnému súdu proti označenému platobnému rozkazu odpor, v ktorom tvrdil, že tento mu nebol nikdy doručený.

Okresný súd uznesením č. k. 4 Ro 422/2009-42 z 21. decembra 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) sťažovateľom podaný odpor odmietol. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho potvrdil.

Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že okresný súd mu nedoručil vyjadrenie žalobcu z 3. novembra 2016. S touto jeho námietkou sa však krajský súd v napadnutom uznesení vôbec nevysporiadal.

Ďalej tvrdí, že bol odňatý zákonnému sudcovi, keďže uznesenie okresného súdu bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, ktorý na jeho vydanie nebol písomne splnomocnený.

Sťažovateľ tiež namieta, že v napadnutom uznesení „*absentuje právne posúdenie veci odporcom podľa ustanovení hmotného práva*“.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že okresný súd nevykonal znalecké dokazovanie na overenie pravosti jeho podpisu na doručenke. Z napadnutého uznesenia krajského súdu nie je zrejmé,

akým iným spôsobom by bolo z jeho strany možné hodnoverne preukázať, že podpis na predmetnej doručenke nie je jeho.

*Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:
„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9 Co 97/2017-87 zo dňa 27. 4. 2017 porušené bolo.*

Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 97/2017-87 zo dňa 27. 4. 2017 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] sa priznávajú trovy tohto konania v sume 312,34 EUR...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tento vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7

ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Ústavný súd na konštatuje, že z hľadiska predmetu sporu ide v prípade sťažovateľa o vec, ktorú možno kvalifikovať ako tzv. bagateľnú vec. Za daných okolností už samotný predmet sporu zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní. Ak totiž zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) účinný od 1. júla 2016 v § 422 ods. 1 písm. a) vylučuje u tzv. bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie (IV. ÚS 358/08). V prípade sťažovateľa k takémuto extrémnemu vybočeniu nemohlo dôjsť, a to z nasledujúcich dôvodov.

Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že krajský súd sa s jeho námietkou týkajúcou sa toho, že okresný súd mu nedoručil vyjadrenie žalobcu z 3. novembra 2016, v napadnutom uznesení vôbec nevysporiadal. Ďalej tvrdí, že bol odňatý zákonnému sudcovi, keď uznesenie okresného súdu bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, ktorý na jeho vydanie nebol písomne splnomocnený. Ani na túto jeho námietku krajský súd nedal žiadnu odpoveď.

Pri hodnotení napadnutého uznesenia ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08,

IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd k námietkam sťažovateľa v prvom rade konštatuje, že okresný súd, ako aj krajský súd sa v rámci posúdenia veci sťažovateľa museli v prvom rade vysporiadať s procesnými podmienkami možného súdneho prieskumu sťažovateľom podaného odporu, a to so skutočnosťou, či ním podaný odpor bol podaný v rámci zákonom ustanovenej 15-dňovej lehoty (§ 265 ods. 1 CSP). Ak je totiž odpor na príslušnom všeobecnom súde podaný po zákonom ustanovenej lehote, ten ho musí v zmysle § 267 ods. 2 písm. a) CSP odmietnuť. Keďže sťažovateľom podaný odpor bol podľa názoru všeobecných súdov podaný oneskorene (po viac ako šiestich rokoch namiesto do 15 dní od jeho doručenia), uvedená skutočnosť z pohľadu všeobecných súdov sama osebe predstavovala dôvod na odmietnutie sťažovateľom podaného odporu bez skúmania ďalších jeho (hmotnoprávných) námietok.

Ústavný súd preto sústredil svoju pozornosť na preskúmanie odôvodnenia napadnutého uznesenia vo vzťahu k (ne)doručeniu platobného rozkazu, keďže v prípade jeho doručenia v zákonom ustanovenej lehote by sa všeobecným súdom vytvoril priestor na preskúmanie (všetkých) ďalších sťažovateľom uplatnených námietok. Podstata sťažovateľovej argumentácie v tejto súvislosti spočíva v tom, že okresný súd nenariadil vykonanie znaleckého dokazovania na overenie pravosti jeho podpisu na príslušnej súdnej doručenke, na čo krajský súd v napadnutom uznesení nedal dostatočnú odpoveď.

Okresný súd vo svojom uznesení uviedol: *«7. Ako už bolo uvedené z obsahu spisu súd zistil, že žalovanému bol platobný rozkaz doručený poštovou zásielkou určenou do vlastných rúk dňa 04. 01. 2010. Doručenie zásielky má súd preukázané dátumom prevzatia a podpisom preberajúcej osoby na vrátenej poštovej doručenke, založenej na čl. 26 rub spisu. Žalovaný písomným podaním zo dňa 6. 5. 2016, osobne*

prostredníctvom právneho zástupcu doručeným súdu toho istého dňa 6. 5. 2016, podal proti platobnému rozkazu odpor...

11. V danom prípade začala žalovanému plynúť 15 dňová lehota na podanie odporu proti platobnému rozkazu nasledujúci deň po jeho prevzatí t. j. dňa 5. 1. 2010 a uplynula dňom 19.1.2010, ktorý tak bol posledným dňom 15 dňovej lehoty v ktorej mohol žalovaný účastník účinne podať odpor. Ak teda žalovaný odpor podal osobne na súde dňa 6. 5. 2016, je možno vyvodit' nepochybný záver o tom, že žalovaným podaný odpor bol podaný po uplynutí zákonnej lehoty na jeho podanie...

15. Súd nepovažoval v tejto veci za potrebné vykonať žalovaným navrhnuté dokazovanie znalcom z odboru písomoznalectvo, odvetvie ručné písmo. Platobný rozkaz súd doručil žalovanému do vlastných rúk poštou v súlade s § 173 ods. 1, § 45 ods. 1 prvej vety, § 47 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom do 30. 06. 2016. Doklad o doručení písomnosti súdu tzv. doručienka do vlastných rúk, má povahu verejnej listiny (§ 134 O. s. p.). Súd vychádzal z údajov na doručienke, ktoré zachytávajú postup pri doručení a kým nie je preukázaný opak, súd považuje údaje na doručienke za pravdivé. Preskúmaním doručienky, ktorou súd preukazuje, že sa doručenie písomnosti vykonalo, súd zistil, že táto obsahuje všetky potrebné náležitosti ako odosielateľa, číslo konania, označenie doručovanej písomnosti vrátane čísla listu, označenie adresáta, náležitosti doručienky sú upravené v § 144 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy. Doručienka zároveň obsahuje aj všetky relevantné údaje pre posúdenie účinnosti doručenia, t. j. vyznačený dátum prevzatia písomnosti 4. 1. 2010, čitateľný podpis osoby podpisujúcej prevzatie písomnosti „“, úradnú pečiatku písomnosť doručujúceho poštového úradu Zákamenné, vyplnený odtlačok podacej pečiatky súdu dátumom 7. 1. 2010, kedy sa podpísaná doručienka vrátila súdu späť.

16. Ustanovenie § 45 ods. 2 O. s. p. upravuje vyvrátiteľnú právnu domnienku o pravdivosti doručienky. Ak žalovaný spochybňuje správnosť údajov uvedených na doručienke (namieta, že podpis na doručienke zo dňa 4. 1. 2010 nie je jeho), má možnosť o tom sudu predložiť dôkazy a týmto spôsobom preukázať svoje tvrdenie alebo aspoň vyvolať pochybnosti o tom, že podpis na doručienke nie je jeho. Žalovaný však na podporu svojich tvrdení v podanom odpore nepredložil žiadne písomné dôkazy, nijakým spôsobom

nepreukazoval ani svoj pobyt v zahraničí v čase, keď došlo k prevzatíu platobného rozkazu, a ani skutočnosť, že už medzičasom zaplatil žalobcovi sumu 389,56 Eur, čo však žalobca vo svojom vyjadrení neverifikoval.

17. Zo žiadnych skutočností súvisiacich s doručením danej písomnosti súdu, nevznikli pochybnosti o tom, že by podpis žalovaného na doručeníke nemal byť jeho vlastným podpisom, a ani na základe laického vizuálneho porovnania podpisov na doručeníke a podpisu žalovaného na plnomocenstve zo dňa 21. 4. 2016 (čl. 27 rub súdneho spisu), ktorým splnomocnil advokáta JUDr. Jána Vajdu jeho zastupovaním v prejednávanej veci, súd nedospel k opačnému záveru. Porovnávané podpisy na týchto písomnostiach, vykonané s viac ako šesťročným odstupom, majú spoločné charakteristické znaky a súdu sa vôbec nejavia tak, že by ich mali podpísať dve rôzne osoby, ale tá istá osoba.

18. Z rozhodovacej praxe na tunajšom súde má súd vedomosť o tom, že právny zástupca ako prostriedok procesnej obrany svojich klientov opakovane používa nepodložené tvrdenie, že doručované písomnosti súdu neboli doručené do ich vlastných rúk. Posledným príkladom takéhoto konania právneho zástupcu je napr. právna vec vedená na tunajšom súde sp. zn. 7 C/55/2009, v ktorej bolo znaleckým dokazovaním (pismoznalecký posudkom z 12. 12. 2016) preukázané, že klient právneho zástupcu, potvrdiac to vlastným podpisom, prevzal meritórne rozhodnutie v tejto veci už dňa 1. 3. 2010, pričom tento tvrdil, že ho za neho podpísala iná osoba.

19. V zmysle vyššie uvedeného súd považoval návrh žalovaného na vykonanie dokazovania znalcom za nedôvodný, ktorý má za účel len oddialiť výkon samotnej exekúcie. Sám žalovaný prispel k vytvoreniu názoru súdu o nedôvodnosti jeho návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania, keď v odpore proti platobného rozkazu tvrdil, že voči žalobcovi nemá žiadny dlh a zároveň o riadok nižšie v rozpore so svojím predchádzajúcim tvrdením, vyhlásil, že medzičasom už zaplatil žalobcovi sumu 389,56 Eur, tzn. sumu, ktorej uhradenie žiadal žalobca vo svojom návrhu zo dňa 24. 9. 2009 na vydanie platobného rozkazu.

20. Súd má za to, že doručenie platobného rozkazu žalovanému bolo vykonané v súlade s v tom čase platnými a účinnými právnymi predpismi. V opísanom procese doručenia platobného rozkazu súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by vyvolávali pochybnosti o tom, že platobný rozkaz nebol riadne doručený žalovanému do vlastných rúk. Návrh žalovaného na znalecké dokazovanie javí podľa názoru súdu známky zneužitia práva vedúce

k nedôvodným priet'ahom v konaní. Súd preto z dôvodu predísť zbytočným priet'ahom, zbytočnému a neprimeranému zaťažovaniu strán sporu ako aj iných osôb, žalovaným navrhnutý dôkaz nevykonali.»

Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol: „6) *Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.*

7) *Odpor žalovaného bol odmietnutý z dôvodu, že bol podaný po lehote. Vzhľadom na túto skutočnosť všetky hmotnoprávne námietky a celá táto argumentácia uvedená v odvolaní je predbežná, pokiaľ je zrejmé, že žalovaný nedodržiaval zákonom stanovenú lehotu na podanie odporu. Z tohto dôvodu sa odvolací súd hmotnoprávnymi námietkami vôbec nezaoberal.*

8) *Žalovaný namietal, že platobný rozkaz mu nebol doručený, a preto je jeho odpor podaný včas. V spise sa nachádza doručka, ktorá preukazuje, že žalovaný zásielku s platobným rozkazom prevzal. Údaj na doručke sa považuje za správny, pokiaľ sa nepreukáže opak.*

9) *Žalovaný tvrdí, že podpis na doručke nie je jeho, no tieto tvrdenia nijakým spôsobom nepreukázal. Doručka má povahu verejnej listiny. Súd vychádza z údajov na doručke, ktoré zachytávajú postup pri doručení a kým nie je preukázaný opak, súd považuje údaje na doručke za pravdivé. Ak strana v konaní spochybňuje správnosť údajov uvedených na doručke (namieta, že zásielku neprevzala oprávnená osoba), je povinná o tom súdu predložiť dôkaz a týmto spôsobom preukázať svoje tvrdenie.*

10) *Ani z odporu, ani z odvolania nevyplývajú žiadne skutočnosti, pre ktoré by bolo možné uvažovať o nariadení znaleckého dokazovania ohľadne pravosti podpisu. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, je nutné, aby aspoň vyvolal pochybnosti o tom, že podpis nie je jeho. V odpore k platobnému rozkazu uviedol, že bol v tom čase v zahraničí, no ani túto skutočnosť nijakým spôsobom nepreukázal.“*

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia uznesenia okresného súdu ako i odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že všeobecné súdy dali sťažovateľovi dostatočnú odpoveď na otázku, prečo v jeho veci nepovažovali za potrebné nariadiť znalecké dokazovanie vo vzťahu k overeniu pravosti podpisu na príslušnej súdnej doručke. Všeobecné súdy pritom správne poukázali na skutočnosť, že sťažovateľ okrem svojho tvrdenia nijakým spôsobom nespochybnil pravosť podpisu na doručke, i keď tak mohol spraviť. Ústavný súd preto konštatuje, že závery krajského súdu vyjadrené v odôvodnení napadnutého uznesenia nie je možné z ústavnoprávneho hľadiska hodnotiť ako svojvoľné či arbitrárne.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd časť sťažnosti týkajúcu sa týchto námietok odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ taktiež namieta, že v napadnutom uznesení „*absentuje právne posúdenie veci odporcom podľa ustanovení hmotného práva*“.

Časť sťažnosti týkajúcu sa takto formulovanej námietky, ktorej chýba akékoľvek bližšie ústavnoprávne relevantné odôvodnenie, je z pohľadu ústavného súdu taktiež potrebné odmietnuť, a to najmä v situácii, keď je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane zastúpený advokátom (II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, II. ÚS 309/2010). Takto formulované odôvodnenie sťažnostnej námietky pri absencii dôvodov majúcich ústavný rozmer totiž vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv (pri zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom) v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014, I. ÚS 291/2017).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti z dôvodu z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ako celok pri jej predbežnom prerokovaní odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože

rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v danom prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018